

בג"ץ 2456/13

העותר :

דוד גז

ע"י ב"כ עוה"ד צבי שורץ ו/או רויטל להב
ו/או רונית לוי ו/או אופיר שורץ ו/או נעמה שורץ
מרח' כצלסון 13 "בית ימין"
ת.ד. 441, אשקלון
טל' 08-6757255 ; פקס 08-6757266

נגד

המשיבים :

1. בית הדין הרבני הגדול
2. בית הדין הרבני האזורי בירושלים

3. חיים עסיס

ע"י ב"כ עוה"ד יוסי לבן
מרח' הרטום 16, ת"ד 45151 ירושלים 91450
טל' 02-5713552 ; פקס 02-5713551

4. עמוס מדר

באמצעות עו"ד זוהר שדה ואח'
מרח' המלך ג'ורג' 30, ירושלים 94262
טל' 02-6241252 ; פקס 02-6241772

5. אליהו גואז

ע"י ב"כ עוה"ד אהוד גלאם
מרח' הגדוד העברי 10/208
אשקלון 78595
טל' 077-3003311 ; פקס 08-6752117

היועץ המשפטי לשיפוט הרבני :

עו"ד הרב שמעון יעקבי
הנהלת בתי הדין הרבניים
רח' כנפי נשרים 22, ירושלים
טל' 02-6582829/3 ; פקס 02-6582843

תגובת היועץ המשפטי לשיפוט הרבני

בהתאם להחלטת בית המשפט הנכבד מיום י"א באייר התשע"ג (21.4.2013) מוגשת תגובה זו :

1. בני זוג ערכו צוואה משותפת בשנת 1997 ובה הורו כי בעיזבונותיהם יזכו שני בניו של הבעל מנישואיו הראשונים, העותר והמשיב 5 (להלן – **הצוואה הראשונה**). לבני הזוג עצמם לא היו ילדים משותפים. הבעל נפטר. בשנת 2012 בהיות האישה בבית אבות היא ביטלה את צוואתה הראשונה וציוותה את עיזבונה לאחיה ולאחיינה – המשיבים 3 ו-4 בהתאמה (להלן – **הצוואה השנייה**). האישה נפטרה ערירית. המשיבים 3 ו-4 הגישו לבית הדין הרבני בקשה למתן צו קיום לצוואה השנייה. העותר והמשיב 5 הגישו לבית הדין התנגדות לקיום הצוואה השנייה בנימוק כי היא נערכה תחת השפעה בלתי הוגנת וביקשו

להיעתר להתנגדות. בכתב ההתנגדות מנומק לא העלו העותר והמשיב 5 התנגדות לסמכות בית הדין לדון במחלוקת, ורק בדיון לפני בית הדין העלו זאת לראשונה. תוך כדי הדיון חזר בו המשיב 5 מהתנגדותו לסמכות בית הדין. בית הדין קבע כי הוא מוסמך לדון במחלוקת, ומכאן העתירה.

2. שתי שאלות עיקריות עולות בעתירה זו: **האחת עובדתית** – האם העותר הסכים לסמכות בית הדין הרבני לדון בהתנגדות שהגיש לבית הדין למתן צו קיום לצוואה, והשנייה **משפטית** – האם אדם המתנגד למתן צו קיום לצוואה בבית הדין הרבני וטוען לזכות בעיזבון על פי צוואה קודמת שבוטלה הוא בגדר "נוגע בדבר" שהסכמתו דרושה כדי להקים את סמכות בית הדין לדון בהתנגדות לצוואה.

3. עובדות היסוד הנוגעות לעניין וההליכים שנוהלו בבתי הדין הרבניים תוארו בסעיפים 1–15 לעתירה, ודומה שאין לגביהן מחלוקת. עם זאת, יוער כי ליקוי נפל בניסוח סעיף 16 לעתירה – נאמר שם כי העותר הגיש לרשם לענייני ירושה בבאר שבע "בקשה לצו קיום צוואה של המנוח והמנוחה מיום 29.05.1997", ולא היא: הבקשה שהוגשה שם נוגעת אך ורק לצוואת המנוח שעניינה אינו תלוי ועומד בבית הדין הרבני. זאת ועוד: אף ששתי הצוואות נרשמו על אותו מסמך נייר, אין אלו צוואות זהות, שהרי הן עוסקות בעיזבונות שונים הכוללים זכויות רכושיות שונות – עיזבון המנוח לחוד ועיזבון המנוחה לחוד.

4. החלטות בתי הדין הרבניים נשוא העתירה התבססו על חוות דעת משפטית של ד"ר רפי רכס, עוזר ראשי ליועץ המשפטי לשיפוט הרבני. חוות הדעת ניתנה בהסכמתי, ואיני רואה צורך לכפול את הדברים. לנוחות בית המשפט הנכבד, חוות הדעת מצורפת לתגובה זו (וקודם לכן היא צורפה גם לעתירה – נספח 7).

5. אין לקבל את טענת העותר כי הוא לא נתן את הסכמתו בכתב לסמכות בית הדין (סעיפים 29–30 לעתירה). העותר הגיש התנגדות בכתב לגופה של הבקשה למתן צו קיום לצוואה השנייה של המנוחה, וביקש מבית הדין במפורש "להיעתר להתנגדות" (סעיפים 12 ו-13 ל"התנגדות בהולה" וכן "התנגדות משלימה להתנגדות בהולה" – נספחי 3 לעתירה). לשיטתו של העותר – לפיה בית הדין אינו מוסמך כלל לבחון את נימוקי ההתנגדות – היה עליו להסתפק במתן הודעה תמציתית על התנגדותו לבקשה למתן צו קיום לצוואה השנייה מכוח היותו זוכה על פי הצוואה הראשונה ולכלול בה במפורש הודעה על התנגדותו לסמכות בית הדין. ברם, העותר בחר לנמק את התנגדותו בפירוט רב וחזר ונימקה ב"התנגדות משלימה" – ואמנם נימוקיו ראויים לדיון מהותי וענייני – אך כל זאת בלא שהעלה בהזדמנות הראשונה טענת חוסר סמכות. על פי הלכות מושרשות היטב של בית המשפט העליון, יש בכך כדי למלא אחר דרישת ההסכמה לסמכות במקרים שבהם היא נחוצה על פי החוק (ראו למשל: סעיף 15 (ד) (4) לחוק יסוד: השפיטה; בג"ץ 9539/00 יוסף איתן נ' בית הדין הרבני האזורי ירושלים נו (1) 125, 130 (2001) והאסמכתאות שפורטו שם; בד"מ 1/81 יחיאל

נגר נ' אורה נגר, לח (1) 365, 387 (1984); וראו והשוו בג"ץ 4238/03 לוי נ' בית-הדין הרבני הגדול בירושלים פ"ד נח(1) 481, 486–487 (2003)). אין צריך לומר שהסכמה זו נערכה בכתב, שהרי היא הובעה בכתב ההתנגדות שהגיש העותר.

6. נושא הדיון בבית הדין הרבני אינו שאלת תוקפה של הצוואה הראשונה – לגביה אין חולק כי העותר הוא "נוגע בדבר". בדיון שבית הדין יקיים לגופה של ההתנגדות, לא ידון בית הדין במתן צו קיום לצוואה הראשונה של המנוחה. הנחת המוצא הלכאורית ערב הדיון בהתנגדות היא כי הצוואה הראשונה בוטלה בסעיף 1 לצוואה השנייה (ראו סעיף 36 לחוק הירושה, התשכ"ה-1965 ודנ"א 7818/00 אהרן נ' אהרוני, פ"ד נט(6) 653 (2005)). ביטול לכאורי זה מקבל חיזוק לאור העובדה שהצוואה השנייה נערכה לפני נוטריון שהוא בגדר "רשות" (ראו והשוו סעיף 22(ז) וסעיף 22(ו) לחוק הירושה).

על פי סעיף 2 לחוק הירושה, "היורשים הם יורשים על פי דין או זוכים לפי צוואה". מאחר שהצוואה הראשונה בוטלה בצוואה השנייה, אין העותר בגדר "זוכה לפי צוואה" כמשמעו בחוק. לגבי הצוואה השנייה העותר הוא "מעוניין בדבר" וזכותו לשכנע את בית הדין ולהוכיח לפניו כי נפלו פגמים בעריכתה המזכים אותו כי בית הדין יקבל את ההתנגדות ולא יקיים את הצוואה השנייה. רק אם תתקבל ההתנגדות לגופה יהפוך העותר למי שטוען לזכות הנאה 'ישירה' כזוכה על פי הצוואה הראשונה (ראו והשוו רע"א 3154/94 עאסי נ' עאסי ואח' פ"ד מט(2) 250). כמובן, אם בית הדין יקבל את ההתנגדות יהיה העותר זכאי לבחור כרצונו את הערכאה המתאימה לדיון בבקשתו למתן צו קיום לצוואה הראשונה של המנוחה. כפי שנומק בחוות הדעת המשפטית שהוגשה לבית הדין, אין בית הדין זקוק להסכמת "מעוניין בדבר" כדי להקים את סמכותו לדון בהתנגדות למתן צו ירושה או צו קיום צוואה. עם זאת, כאמור, במקרה דנן נתן העותר הסכמה בכתב לסמכות בית הדין לדון בבקשה למתן צו קיום לצוואה השנייה תוך שהוא מבקש בהתנגדותו להיעתר לה מן הטעמים הענייניים שפרט בה.

7. גם אילו לא היה העותר נותן את הסכמתו לדיון בבית הדין כפי שנומק לעיל, אין לקבל את טענת העותר בסעיף 21 לעתירה ולפיה "משהתייצב 'נוגע בדבר' בפני בית הדין הרבני והודיע, שמתנגד הוא לסמכותו, חייב בית הדין למחוק את הבקשה מחוסר סמכות ואין הוא מוסמך לבדוק את נכונות 'נגיעתו בדבר' של מי שהתייצב לפניו". האסמכתאות שהביא העותר לטענה זו מפסיקת בג"ץ אינן ממין העניין. יש להבחין בין **בחינת העובדות** המייסדות את עצם מעמדו של "הנוגע בדבר" ובין **בחינת השאלה המשפטית** בדבר גדרי המונחים "נוגע בדבר" ו"מעוניין בדבר".

אמנם ברגיל בית דין רבני מוסמך לבחון ולהכריע אף בשאלות עובדתיות השנויות במחלוקת כאשר קיומה של עובדה פלונית היא תנאי מוקדם לסמכותו של בית הדין. לשם כך אין בית הדין זקוק להסכמת בעל הדין הכופר בסמכות בית הדין (למשל: שאלת

קיומם העובדתי של תנאי האזרחות או התושבות לפי סעיף 1 לחוק שיפוט בתי דין רבניים (נישואין וגירושים), התשי"ג-1953). אך עקב מעמדה המיוחד של "הידועה בציבור" לפי סעיף 55 לחוק הירושה, צמצם בג"ץ את הסמכות "הרגילה" של בית הדין לקבוע את העובדות שעל פיהן מוכרעת שאלת הסמכות.

בעיקרו של דבר, הסמכות צומצמה הואיל ו"המבחן אשר ייושם לגבי הטוענת לזכות לפי סעיף 55 הוא, לפי סעיף 155(ג), לא רק החוק הנ"ל, כאמור בסעיף 148, אלא הדין הדתי, שאיננו מכיר כלל במקרה דנן במעמד המשפטי האמור (בג"ץ 673/89 משולם נ' בית הדין הרבני הגדול פ"ד מה(5) 594, 615 (1991)) – לאור זאת, קבעה פסיקת בית המשפט העליון ברוב דעות כי "כאשר צד טוען כי הוא 'נוגע בדבר', הפְּחִינה העובדתית האם הוא אמנם נוגע בדבר לא תתקיים בפני בית הדין הרבני" (בג"ץ 7962/09 פלוני נ' בית הדין הרבני הגדול (2009)).

אך לא ראי בחינת שאלת המעמד העובדתי של מגיש התנגדות כראי בחינת שאלת המעמד המשפטי של אותו אדם. הגשת התנגדות לקיום צוואה אינה הופכת את המתנגד מְגִיה וְבִיה ל"נוגע בדבר" כמשמעותו בסעיף 155 לחוק הירושה (ראו בג"ץ 7962/09 פלוני נ' בית הדין הרבני הגדול (2009)). הדיון בשאלה המשפטית בדבר גדר "נוגע בדבר" מצויה בסמכות האינצידנטלית ובסמכות הטבועה של בית הדין הרבני לפרש דברי חקיקה, כמו כל ערכאת שיפוט בישראל, לצורך עניין שלפניו. כדברי בית הדין הרבני האזורי בחיפה בתיק (רבני חיפה) 835722/2 פלוני נ' פלונית (תשע"א–2011):

"על פי פסיקת בית המשפט העליון, כאשר מוגשת התנגדות למתן צו ירושה בבית הדין הרבני, בטענה כי המתנגדת הינה "ידועה בציבור" של המנוח, אין בית הדין הרבני מוסמך לדון בשאלה העובדתית אם אכן מתקיימים במתנגדת התנאים המנויים בסעיף 55 הנ"ל, כל עוד לא הסכימה המתנגדת כי בית הדין הרבני עצמו ידון בשאלה זו (בג"ץ 4122/02 בת חן גרוני נ' בית הדין הרבני הגדול ירושלים נז (1) 537).

במקרה דנן, איננו עוסקים בשאלה העובדתית, אלא בשאלה המשפטית. השאלה היא, האם סעיף 55 הנ"ל חל אף על בני זוג מאותו מין. עיסוקנו בשאלה משפטית זו נועד כדי לברר, אם המתנגד שלפנינו הינו בגדר "נוגע בדבר" שהסכמתו לסמכות בית הדין דרושה לצורך דיון בבקשת צו הירושה שבפנינו (ראו: בג"ץ 5918/07 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול (פורסם במאגרים משפטיים), פסקה 15; ע"א 421/54 עטיה נ' ברדה, פ"ד ט 1205, 1209; בג"ץ 293/52 עמיצור נ' יו"ר ההוצ"ל פ בימ"ש מחוזי ת"א ואח', פ"ד ז 98; בג"ץ 168/56 דוד חרל"פ נ' הרב א. ל. רביץ ואח' פ"ד יא, 175).

8. למעלה מן הצורך ייאמר כי אין לקבל את טענת העותר בסעיף 45 לעתירה כי לבג"ץ "סמכות טבועה" "להעביר תחת שבט ביקורתו כל החלטה של טריבונל דתי משזו נחשדת משיקול דעת נאות או ממתחם הסבירות". ראשית, העותר לא הביא בסיס של ממש לטענה כי בית הדין לא הפעיל שיקול דעת נאות או שהכרעתו סתתה ממתחם הסבירות.

אך גם אילו היה העותר מבסס את טענתו, אין זו "עילת התערבות בג"צית". בית הדין אינו רשות מנהלית אשר לגביה מפעיל בג"ץ סמכות ביקורת זו. שאלות בדבר הפעלת שיקול דעת או סטייה ממתחם הסבירות ע"י בית דין דתי הן במהותן עילות התערבות ערעוריות הנמצאות בסמכותה של ערכאת הערעור של בית הדין הדתי ואינן בסמכות העניינית של בג"ץ לפי סעיף 15(ג) ו(ד) לחוק יסוד: השפיטה.

9. משהגיעה המחלוקת נשוא הדיון בבית הדין לבחינה לפני בית המשפט העליון – ואף שבדרך כלל איני מביע דעה לגבי עמדות היפותטיות של בעלי דין במסגרת עניין התלוי ועומד בבית הדין – רואה אני לנכון לייחד דברים אחדים לגבי השאלות ההלכתיות-משפטיות שיהיה על בית הדין להכריע בהן במסגרת הדיון בהתנגדות לגופה, אם תידחה העתירה או תימחק. אני עושה כן כדי להציע לפני בית המשפט הנכבד מבט רחב על מכלול השיקולים הנוגעים לעניין, וכן כדי לאפשר לצדדים לשקול מחדש את עמדותיהם – כמובן, בלי שהדבר יתפרש כנקיטת עמדה לגבי העמדה הרצויה והמומלצת לכל בעל-דין.

בית הדין הרבני פוסק בענייני ירושה וצוואה לפי דין תורה (סעיף 155 לחוק הירושה). בגדרי דין תורה ובכפוף להסכמת הצדדים עשוי בית הדין להחיל את הדין האזרחי לעניין קביעת יורשים או זוכים לפי צוואה, וזאת לאחר שבית הדין עורך "קניין" בין הנוגעים בדבר. באמצעות הקניין מועברות זכויות שרכש יורש לפי דין תורה עם פטירת המוריש אל יורש לפי חוק הירושה. כך מאזן בית הדין בין דין התורה ובין הדין האזרחי – לשביעות רצונם של בעלי הדין שהופיעו לפניו על פי הסכמתם.

עם זאת, לעתים רחוקות למרות הסכמת הנוגעים בדבר לסמכות בית הדין לדון בעניין של עיזבון, אין ביניהם הסכמה באשר לקביעת זהותם של היורשים וחלקיהם בעיזבון או באשר לתוקפה של צוואה או הוראה מהוראותיה. במקרים אלו נחשבת – אף מכוח החוק –הסכמתם של הנוגעים בדבר לסמכות בית הדין להסכמה להחלת הדין הדתי, ובית הדין הרבני דן ומכריע במחלוקת לפי דין תורה. בשונה מן המצב המשפטי החל לעניין איזון משאבים בין בני זוג – שם חייב בית הדין מכוח החוק לדון לפי הדין האזרחי אלא אם הסכימו בני הזוג לפני בית הדין להתדיין לפי הדין הדתי (סעיף 13 לחוק יחסי ממון בין בני זוג, התשל"ג-1973) – לעניין ירושה מורה החוק כי "הדין הולך אחר הדיין".

בית משפט נכבד זה, מפי השופט א' רובינשטיין, כבר ציין באחת הפרשות, "כי במשפט העברי צוואתו של אדם במלוא כושרו ("צוואת בריא"), להבדיל מצוואת שכיב מרע (חולה הנוטה למות) היא החריג – הכלל הבסיסי הוא ירושה על פי דין ההלכה – ואם אינה עונה על דרישות פורמליות מסוימות, שעיקרן עשיית קניין "מהיום ולאחר מיתה", ההופכת אותה למעין מתנה, עלולה היא להיפסל" (ע"א 5869/03 חרמון נ' גולוב, פ"ד נט(3) 1, 11 (2004) והאסמכתאות שהובאו שם מן המשפט העברי; על היחס בין מתנת בריא, הנערכת על-פי ההלכה

היהודית, לבין הוראות המשפט האזרחי הישראלי, ראו ע"א 2555/98 אברגיל נ' עיזבון המנוח משה בן יאיר ז"ל, פ"ד נג(5) 673 (1999).

וראה זה פלא, בפרשה דנא – "הפוך על הפוך": הצוואה השנייה (נספח 2 לעתירה) לוקה לכאורה בניסוחה ההלכתי, ויקשה על בית הדין לתת צו קיום לה ללא ביצוע עכשווי של קניינים כדין תורה, כדי להעביר את העיזבון ממי שהנכסים מצויים כהיום הזה בבעלותו ההלכתית לפי דין תורה אל בעלותם של הזוכים לכאורה לפי הצוואה השנייה. כאמור לעיל, בדרך זו נוהג בית הדין לגשר בין הרצון המובע בצוואה ובין הוצאתו לפועל. בכך מגשים בית הדין בדרך כלל את המצווה לקיים את דברי המת. מאליו מובן, כי בהעדר הסכמה עם המתנגד למתן צו קיום לצוואה וביצוע קניין לפי דין תורה, יקשה על בית הדין להיעתר לבקשה למתן צו קיום. דייקתי בלשוני ואמרתי "יקשה על בית הדין", אך לא שללתי זאת – זכותם של הזוכים לפי הצוואה השנייה שמורה להם לשכנע את בית הדין כי אין מניעה הלכתית לתת צו קיום לצוואה על אף הקשיים שבה, ובית הדין הוא שיכריע.

לעומת זאת, הצוואה הראשונה (נספח 1 לעתירה) כוללת במפורש בסעיף 4 שלה הוראות תקפות לכאורה לפי דין תורה (בהנחה כי אין מחלוקת על האוטנטיות של הצוואה וניתן לקיים את חתימת המנוחה על הצוואה לפי דיני הראיות ההלכתיים). לא זו בלבד, הצוואה הראשונה אינה כוללת הוראה הקובעת כי המצווה שיירה לעצמה את הזכות לחזור בה מן הצוואה, ועל פי המקובל במשפט העברי זוהי צוואה בלתי הדירה. אכן, הוראת סעיף 27(ב) לחוק הירושה, פוסלת כל הוראה השוללת את יכולתו של המצווה לשנות או לבטל את הצוואה או מגבילה אותה – גם אם היא נוסחה לפי כללי המשפט העברי (ראו ע"א 2555/98 אברגיל הנ"ל). אבל הוראה זו אינה חלה בבית הדין הרבני בדונו בתוקפן של צוואות לפי דין תורה. אם זהו המצב ההלכתי, אזי גם אם בית הדין ידחה לגופן את טענות העותר בדבר השפעה בלתי הוגנת של המשיבים 3 ו-4 על המנוחה, וגם אם בית הדין יתגבר על הליקוי בניסוח ההלכתי של הצוואה השנייה – עדיין יקשה עליו לתת צו קיום לצוואה זו מאחר שלכאורה לא יכולה הייתה המנוחה להקנות באמצעות הצוואה השנייה דבר שכבר יצא מבעלותה באופן בלתי חוזר על פי הצוואה הראשונה. ייתכן אפוא כי לשווא מתכתשים הצדדים בשאלת סמכות בית הדין הרבני, ושמא צפויים אנו למהדורה נוספת של היפוך יוצרות בעמדות בעלי הדין או חלקם – כפי שכבר ארעה בבית הדין.

ומשהגענו לכאן, מעניין לציין כי חרף המצב המשפטי המורכב לעניין היחס שבין דין תורה ובין הדין האזרחי בענייני ירושה, ועד כמה שידיעתי מגעת, אין אף עתירה אחת לבג"ץ שבית המשפט העליון הכריע בה בטענות התוקפות את בית הדין הרבני עקב הפעלת דין תורה ויישומו לעניין ירושה וצוואה, ואף לא מוכרת לי עתירה בה ניסה מאן-דהו לתקוף את הפעלת דין התורה, כאמור.

אמנם בבג"ץ 8550/06 פלוני נ' בית הדין הרבני הגדול ירושלים (2006) העלה השופט א' רובינשטיין שאלה בקשר להבחנה בין הסמכות לבין ברירת הדין בעת שבית הדין דן בענייני ירושה. השופט רובינשטיין הפנה בין היתר לדברי פרופ' ש' שילה, פירוש לחוק הירושה, תשכ"ה-1965 (כרך שלישי, תשס"ב) 439, שעסק בדין החל בבית הדין. לטעמי, ובכל הכבוד הראוי, חלק מדברי הפרופ' שילה אינו מחוור כל-צרכו, וכבר העיר דיין בית הדין הגדול הרב ש' דיכובסקי בתיק (רבני גדול) 1-22-9309 פלוני נ' פלונית (תשס"ח-2007) לאחר דיון בהיסטוריה החקיקתית של חוק הירושה כי "מציעי החוק הציעו שתידרש הסכמה גם לעניין השיפוט של בית הדין הדתי וגם לעניין הדין הדתי שיוחל בו; בסופו של דבר החליטה הכנסת, לאחר דיונים בוועדת החוקה ובמליאת הכנסת, שדי בהסכמה בכתב של הנוגעים בדבר לסמכות שיפוטו של בית הדין הדתי על מנת להחיל את הדין הדתי ואין צורך בהסכמה מפורשת לדין הדתי". והשוו לבג"ץ 9734/03 פלונית נ' בית הדין הרבני הגדול, פ"ד נט(2) 295 (2004) שנדונה בו השאלה אם עצם ההסכמה שההליך יידון בפני בית הדין הרבני מקימה גם הסכמה להכרעה על פי דין תורה, אך שם דובר לעניין יחסי ממון בין בני זוג ולפי סעיף 13(ב) לחוק נדרשת הסכמה מפורשת להחלת הדין הדתי. כפי שציינו השופט רובינשטיין והדיין הרב דיכובסקי, יש להניח שהדברים ילובנו בבוא עת מתאימה.

כאמור, הדברים שהוספתי בפסקה זו הובאו להרחבת אופקים ולהצבת המחלוקת לעניין הסמכות בפרספקטיבה של הדין המהותי החל בבית הדין, אך דומה שאין הם נדרשים להכרעה בעתירה. יעשה כל בעל דין בדברים כחפצו, ואולי מעתה ישובו הצדדים וינסו להגיע להסכמות ביניהם, שהרי קרובי משפחה של המנוחים הם, וגדול השלום.

10. לאור האמור, עמדתי היא שדין העתירה להידחות.

בס"ד, ט"ו באייר התשע"ג (25.4.2013)

הרב שמעון יעקבי, עו"ד
היועץ המשפטי לשיפוט הרבני